

ΑΙΘΟΥΣΑ ΕΚΔΗΛΩΣΕΩΝ ΠΑΛΙΟΥ ΔΗΜΑΡΧΕΙΟΥ ΑΓΙΟΥ ΚΗΡΥΚΟΥ

Ο Δήμος Ικαρίας διοργανώνει - στην ανακαινισμένη αίθουσα εκδηλώσεων του Παλιού δημαρχείου στον Άγιο Κήρυκο-για πρώτη φορά χειμερινές κινηματογραφικές προβολές (κάθε Παρασκευή & Δευτέρα) πάντα με ελεύθερη είσοδο για όλους
Δευτέρα 4 Μαρτίου 2019 - Ώρα Έναρξης 20:30

Χιλή, Αργεντινή, Βραζιλία 2011 - Σκηνοθεσία: Andrés Wood.
Πρωταγωνιστούν: Francisca Gavilán, Thomas Durand, Christian Quevedo, Gabriela Aguilera, Roberto Farías, Stephania Barbagelata

Σύνοψη : Ταινία του Χιλιανού σκηνοθέτη Andrés Wood (που σκηνοθέτησε και το *Machuca*) βασισμένη στην ομώνυμη βιογραφία που έγραψε ο Ángel Parra για τη ζωή της μητέρας του. Μια ταινία γεμάτη από το μουσικό της έργο, τις αναμνήσεις, τις αγάπες και τις ελπίδες της Βιολέτα Πάρρα. Μια Θαυμάσια και μαγική κινηματογραφία, με νατουραλιστικές αναπαραστάσεις ενός “μύθου” που άφησε ιστορία στην πολιτιστική ζωή της Χιλής. Το «*Violeta Went to Heaven*» («*Violeta se Fue a Los Cielos*»), υπήρξε ο μεγάλος θριαμβευτής του 22ου Ιβηροαμερικάνικου Κινηματογραφικού Φεστιβάλ της Φορταλέζα στην βορειοανατολική Βραζιλία, κερδίζοντας τρία βραβεία. Το μεγάλο βραβείο για την καλύτερη ταινία, το βραβείο σεναρίου για τους Γουντ, Ελισέο Αλτουνάγκα, Ροντρίγκο Μπαζάες, Γκιγιέρμο Καλντερόν και το βραβείο καλύτερου μοντάζ για τον Αντρέα Τσινιόλι.

Κινηματογραφικές προβολές με ελεύθερη είσοδο για όλους

«Η Βιολέτα πήγε στον ουρανό»

Αν κάποιος αυτόματα δεν αναγνωρίσει το όνομα Βιολέτα Πάρα, ας φέρει στο μυαλό του το τραγούδι της «*Gracias a la vida*», ύμνο στην χιλιανή παραδοσιακή μουσική...

Με την πρώτη ματιά αυτή η «βιογραφία» φαίνεται να σπάει το συμβατικό και δραματουργικό ρυθμό των ταινιών του είδους... Στην πραγματικότητα, κρύβει την αφηγηματική της στρατηγική τού να γλιστρά χρονολογικά σε ταχείες μεταβάσεις... Αυτό συνιστά «καθήκον» της αφήγησης που χειρίζεται φιλικό κείμενο με χρονικά χάσματα, να βρίσκει τρόπους να πληροφορεί συνεχώς τον θεατή για τον χρόνο και τον τόπο που βρίσκεται... Το στοιχείο αυτό ούτε πειράζει και ούτε ενοχλεί. Αντίθετα, το «ταξίδι» αυτό, σε πάμπολλες στιγμές, μεταμορφώνεται σε πιο ήπιο και πιο ποιητικό, ενώ, παράλληλα, η «απίθανη» ιστορία της Χιλιανής τραγουδίστριας, συνθέτη, ποιήτριας και εικαστικής Βιολέτα Πάρα αναπτύσσεται με το δικό της τέμπο...

Η ταινία εστιάζει κυρίως στην αναζήτηση της Πάρα στην αυθεντική παραδοσιακή μουσική του λαού της. Μια προσωπική προβληματική που σκιαγραφείται μέσα από την απώλεια του μουσικόφιλου πατέρα που έφυγε από τη ζωή πολύ νωρίς. Το προσωπικό, όμως, στοιχείο πολύ γρήγορα μετατρέπεται σε πολιτικό. Είναι η μουσική των φτωχών, η μουσική που δίνει φωνή σε όσους ποτέ δεν είχαν φωνή... Θέμα δοσμένο με ποιητικό τρόπο από τον Αντρές Γουντ, με τον χρόνο να εναλλάσσεται και τις μνήμες να συγχωνεύονται σε ένα με την πραγματικότητα.

Η Βιολέτα Πάρα γεννήθηκε σε ένα φτωχό χιλιανό χωριό το 1917. Η ζωή της ποτέ δεν υπήρξε εύκολη, αντίθετα όλη της η ύπαρξη ήταν ένας συνεχής και σκληρός αγώνας. Κορμός της ταινίας μια τηλεοπτική συνέντευξη η οποία «βγάζει» σε διάφορες χρονικές στιγμές του παρελθόντος, μέσα από τις οποίες ακολουθούμε την αναζήτηση της Πάρα για μια μουσική ταυτότητα και τη διεθνή της καριέρα. Η στέρεη ερμηνεία της Φρανσίσκα Γκαβιλάν αναδεικνύει άριστα το «μύθο» του παθιασμένου, μεγάλου καλλιτέχνη που σίγουρος για τη βασανιστική αλήθεια του, προτάσσει τη δημιουργία. Και το κατορθώνει. Φθάνει που βλέπουμε το Λούβρο γεμάτο από τα κεντημένα της ταμπλό λαϊκής τέχνης. Ίσως γι' αυτή της την ιδιαιτερότητα γίνεται δύσκολο να την κρίνουμε όταν σπάζοντας όλους τους «κανονισμούς» τοποθετεί το δημιουργικό της εγώ πάνω ακόμα και από τα παιδιά της.

Σκληρή κι απόλυτη η Βιολέτα Πάρα δεν ανήκε στο συναισθηματικό είδος... Έβαλε τέρμα στη ζωή της στα 50 της. Πίσω της άφησε πλούσιο κληροδότημα, παραδοσιακή μουσική στην οποία εμφύσησε νέα ζωή, λαογραφικό έργο, αλλά και δικά της τραγούδια που κατέκτησαν τον κόσμο όλο. Η δύναμη της ταινίας ίσως βρίσκεται στο ότι επικεντρώνεται λιγότερο στην χρονολογική ορθότητα και στο αίτιο/αιτιατό και περισσότερο στη «στόφα» της Πάρα, στην προσωπική κινητήρια δύναμή της και στα οράματά της. Τώρα, αν το αποτέλεσμα μοιάζει γεμάτο συναισθήματα, είναι συνέπεια της ερμηνευτικής προσέγγισης προς το πορτρέτο ενός τόσο φορτισμένου καλλιτέχνη. Η Γκαβιλάν ερμηνεύει την Πάρα με παθος και δύναμη, τόσο στις επιτυχίες όσο και στον πόνο και ανάγει την ταινία σε συναρπαστικό, αξιόλογο καλλιτεχνικό επίτευγμα με μεγάλα συναισθήματα και καθόλου συναισθηματισμό, όπως πρέπει να είναι η μεγάλη τέχνη.